

temmale tööd teha ja keif maksta. Ma tahhan wiist tubli mees olla ja teha kui paljo ial jouan, et ta meid agga seia maeasse jättab!”

„Oh sa armas laps,” ütles wannaeit, „sest ei tulle küll keddagit; rikkastel on kewwad süddamed ja ei nad holi waese häddast!”

„Agga ma katsum ommeti, ma tahhan temmale keif võlda, mis mo-süddame peal on, ja tedda halledaste palluda,” ütles weike Jürri kindla lotusfega, „ja sinna wannaeit pead semmi süddamest palluma: Sunnisteggia on jo meie jures maailma otjani!”

Pois panni omma pühhapäised rided selga, ja läks — täis lotust selle peale, kes töötas: „Minna ei tahha teid mitte waeseks lapsiks jätta, minna tullen teie jure.” — Se olli kenna kewwadene pääw; linnud laulsid metsas ni kennaaste; temma läks jalg teed ülle mäggede. Selle kaljo künka peale, kellest ma eesotsas räkisin, istus weike mees mahha, ja watas kawa immelist kenna maailma, ja siis pöras silmad üllespidi taewa pole; temma panni käed ristiti ja räkis Jummalale omma Jõsandaga — ta teggi seadust temmaga; ta mõtles Jakobi peale, kellele tekäimisse peal taewas lahti tehti; temma töötas Jõsandale truiks jäda keige omma ello aea; — ja

temma iggatses ka üht seadusse märki panna, ja wöttis omma leiba ja selle õhukesse tükki pekki wälja mis wannaeit temmale olli teemonaks annud. Ta söi pekki muudo allati hea melega, ja se rasoke olli wiimne, mis wannaeidel olnud; agga ommas lapselikkus meles wöttis temma sedda, wöidis sellega sedda kiwvi, ja panni kammarat ja suremat ossa leiba selle kiwvi peale, mis temmal nago Petel olli, ja läks siis röömfaste omma teed mäest alla, Jõsanda töötus süddames: „Minna tahhan sinnoga olla, kus sa lähäd.” Põisike olli aino üksikus kobbas ülleskaswades pühhatirjaga harjunud ja se olli temma süddame mõttere läbbi tunginud.

Kennas süggawas orgus eddasi minnes tulli mõnneist perrest möda, kus kaewo äres pimakamber, ja eunnamieste wötti ukse ees, labkaste ta silmi paistis, agga et legi temmale pima ei annud, olli ta selge kaewowega rahhul, ja mõtles selle jures ta Jakobi peale. Nenda jõudis temma liina. Kui ta sedda näggi ja selle asja peale mõtles mis pärrast ta sinna läks, tulli temmale üks filmapilk hirm peale; agga — „ollen minna armo leidnud sinno filmade ees, siis minne sinna, Jõsand, minnoga!” Nenda isseennemes palludes astus temma julgeste rikka parwemehhe kenna,